

К 78/Д 96

120000868785

Камен

12 78

196

412 896

КАРМЕН

О П Е Р А В

4 Д Е Й С Т В И Я

Л И Б Р Е Т О

А. М Е Й А К

Л. Х А Л Е В И

П О Н О В Е Л А Т А

Н А М Е Р И М Е

М У З И К А

Ж. Б И З Е

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000868785

НАРОДНА ОПЕРА — РУСЕ

Жорж Бизе
(1838 — 1875)

Йон Ръзеску

РЕЖИСЬОРЪТ ЗА ПОСТАНОВКАТА

За успеха или неуспеха на даден спектакъл най-красноречиво говори самия той.

Още в самото начало трябва да признаем, че въпреки няколкократното поставяне на операта „КАРМЕН“ в моя творчески опит, помъчих се и този път да обогатя режисьорският си замисъл, за да постигна още по-пълно изиявяване на музикалните и драматургически качества, които тя включва в себе си.

Надявам се, че не е необходимо да се спирам на сюжета и съдържанието на „Кармен“, нито на външните рамки на действието, нито даже върху живописните аспекти, които се харесват на

всички любители, на блясъка на екзотичната обстановка.

Искам да подчертая някои моменти, които считам за изключително значими за идейното и тематично осветление на операта, и да потърся отговор на въпроса — защо тази история, която разкрива някои отрицателни страни на човешката природа, разказвайки за жестоките условия при които са поставени нейните герои, запазва актуалността си и дълбоко поражда зрителите, които, независимо от музикалната ѝ красота, са развълнувани и от драматичното ѝ действие.

В хилядите театри по света за какво говорят, за какво пеят или танцуват автори и артисти? Дали за необикновени неща, за изключителни събития?

Без съмнение, не!

Навсякъде, това което вълнува зрителя са винаги факти и случки извлечени от обикновения живот на хората, независимо от това, че интензивността на чувствата се разгръща при температура на много високо нагряване.

И Кармен е една измежду най-характерните индивидуалности. Загряването на чувствата до запалване, до изгаряне е необходимо условие в изкуството. Чрез него се въздейства върху зрителя. Нашето изкуство трябва да намери ехо не само в неговите чувства, но и в съзнанието му. Зрителят трябва да почувствува и разбере преди всичко социалния му план.

Да вземем за пример „Кармен“, която е така прекрасно сътворена за сцената. Нейното въздействие се изявява не само в словата на героите и чрез музиката, но и в нейния приповдигнат реализъм, в хуманизма ѝ. Дълго време след падане на завесата струните на нашите души още потръпват. Нашето възление не намалява с приключването на трагическата случка, благодарение на обстоятелството, че пътищата на общественото и лично развитие на героите не се завършва в щастливо романтичен план.

По правило, с цената на страдания, колебания и мъки вчерашният човек се превръща в човек от днес. В „Кармен“, обаче, героите изчезват по повеля на тяхната жестока съдба.

Би ли могло да бъде иначе?

Кармен не се възмущава от собствената си съдба. Нейният живот е такъв какъвто го създават обществените условия — брутални и жестоки, които изглеждат като непреодолима съдба. Свобората за Кармен означава предизвикателство към съдбата, жертва. Нейната психология, е психология на спящата страст. Тази страст е същевременно нейната чест, гордост и доблест.

Без съмнение Кармен представлява една тенденция, демонстрира едно състояние. Авторът присъства в тази история, ние чувствуваме развълнувания му глас, неговият протест, в същото време, когато ни разказва това, което вижда сред хората от своята епоха. Бие ни въвежда чрез обаятелните средства на музиката в действителността. Той въвежда на сцената хора, които пеят за своите радости, неприятности и страсти. Той ни показва прости хора, неизвестни войници, контрабандисти, тютюноработници, хора които носят атмосферата на действителния живот.

Пред трагичната съдба на Дон Хозе и Кармен, която взема пропорциите на обществена съдба, днес ние чувствуваме удовлетворението да констатираме преобразованието, прогресът който е направило обществото за свое добро, за времето от един век насам.

Осъществителите на този спектакъл бяхме еднородни, когато започнахме сценично и музикално да разгръщаме истината, която носи в себе си тази опера, старайки се да разкрием човешките ѝ акценти.

Потрудохме се да изтръгнем от музикално драматическата структура на партитурата ѝ всичко, което може да разгъне по-широко социалното ѝ, и хуманно звучене.

Не мога да завърша, без да изразя искрената си радост, че можах да сътруднича, да поработя с младия и талантлив колектив на

Русенската опера, създадена от народната власт на братския български народ, и да не подчертая не само многообещаващите качества на този прекрасен ансамбъл, но и творческата дисциплина, която го споява и вдъхновява при създаването на големи дела в областта на социалистическото изкуство.

ЙОН РЪНЗЕСКУ

Първият афиш на оп. „Кармен“

Ромео Райчев

ЖОРЖ БИЗЕ *) (Биографични бележки)

Роден на 5 октомври 1838 г. в Париж в семейство на учител по пеене, Бизе проявява твърде рано изключителни музикални способности. Деветгодишен бива приет в Парижката консерватория, където едновременно учи в класа по композиция, по пиано и орган. На десетнадесет години Бизе завършва консерватория и получава Голямата Римска награда, която дава право на тригодишен престой в Италия за продължаване на образованието.

В Италия Бизе написва една симфонична увертюра, и италианската опе-

ра „Дон Прокопио“. Завърнал се през 1861 година в Париж, Бизе пише комичната опера „Гуслата на Емира“, партитурата на която той по-късно изгаря.

Още в първите си самостоятелни стъпки младият музикант е подложен на преследване от критиката и е принуден да води тежка борба за съществуване. Но Бизе е изпълнен с енергия и вяра в своите сили. „Изпълнен докрай с младост, сила, радост и духовна бодрост — това бе истински човек“ — си спомня за него Сен-Санс.

В 1863 г. в Париж се поставя операта на Бизе „Ловци на бисери“.

Въпреки романтичния сюжет и външната ефектност на редица сцени

*) Пълното му име е Александър-Сезар-Леополд; Жорж го е наричал един близък на семейството на Бизе, с което име става популярен, като композитор.

Скица за м. костюм
худ. Т. Киряков-Суручану

(данък на оперната условност), операта се посреща студено, както от публиката, така и от критиката.

В „Ловци на бисери“ вече явно проличават чертите на новото изкуство, чуждо на буржоазния Париж от епохата на втората империя — искрен лиризм и стремеж към правдива обрисовка на човешките чувства.

За Бизе започват години на напрегнати творчески търсения. През годините 1864-1865 той създава операта „Иван Грозни“. Тази опера бива приета за поставяне, но композиторът, недоволен от своята творба взема обратно партитурата от театъра.

Следната опера на Бизе, писана и играна през 1867 г. е „Пертската красавица“ по едноименния роман на Валтер Скот — битова драма, с ярки народни сцени. Някои от танците на тази опера минават по-късно в „Кармен“.

В 1872 г. Бизе поставя „Джамиле“ — едноактна лирична опера — приказка с източен сюжет, по поемата на Алфред де Мюсе „Намуна“. В тази опера композиторът достига истинска зрялост на художествено майсторство. Тя не издържа много постановки и не донася признание на композитора.

С много по-голям успех минават сред публиката симфоничните творби на Бизе — програмната симфония „Рим“ (1866-1871), увертюрата „Родина“ (1873) и две сюити, съставени от музиката към драмата на Алфонс Доде „Арлезианката“ (1875). „Арлезианката“ обикаля с огромен успех всички европейски концертни зали. Самият Бизе смята музиката към „Арлезианката“ за свой най-голям успех. „Уверен съм, че най-сетне намерих своя път“ — пише той.

Най-великата творба на Бизе и на цялото френско оперно изкуство през втората половина на XIX век е операта „Кармен“ със сюжет от едноименната новела на Проспер Мериме. Гениалната опера, утвърждаваща принципите на реализма и народността, се оказва от лицемерните парижки буржоа, като „безиравствена“, а музиката ѝ, като „безобразна“ и „безсмислена“. Поставена в Опера Комик, „Кармен“ скоро бива снета от репертоара.

На 3 юни 1875 год. Бизе умира в Буживал.

След смъртта на композитора речитативите към „Кармен“ дописва приятелят му Ернесто Гиро.

Не след дълго „Кармен“ триумфално обикаля всички европейски сцени. П. И. Чайковски оценява високо истинският демократизъм, яркостта на художествените образи, дълбоката искреност и човечност на гениалната опера. „Аз съм убеден — пише пророчески той, — че след десетина години „Кармен“ ще бъде най-популярната опера в света“.

Опера в 4 действия

Музика от Жорж Бизе

Либreto от А. Мейак и Л. Халеви
по едноименната повест на Мериме

Представена за първи път
на 3. Март 1875 г. в Париж
Първата изпълнителка на
Кармен — Селестина-Гали-Мари.
Тенорът Лери — пръв изпълнител
на Дон Хозе.

Постановка:

засл. артист ЙОН РЪНЗЕСКУ,
гл. режисьор на Букурещката опера

Музикално оформление:

РОМЕО РАЙЧЕВ — гл. диригент на
Рус. опера

Художествено оформление:

ТЕОДОР КИРЯКОВ-СУРУЧАНУ,
гл. художник на Букурещката опера

ЛИДИЯ ЙОВАНЕСКУ — художник-асистент
при Букурещката опера

Балетмайстор:

АСЕН МАНОЛОВ

Концертмайстори:

ХР. ДЮЛГЕРОВ

ЛАЛЪО ПЕТКОВ

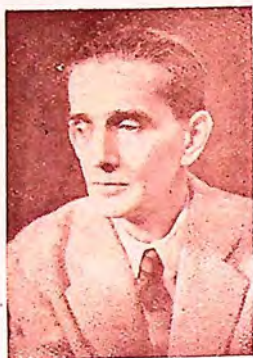
Диригент на хора:

НИКОЛАЙ НИКОЛАЕВ

ЛИЦА:

ДОН ХОЗЕ, сержант	тенор
ЕСКАМИЛИО, тоreadор	баритон
ДАНКАЙРО	баритон
РЕМЕНДАДО контрабандисти	тенор
ЦУНИГА, лейтенант	бас
МОРАЛЕС, сержант	баритон
КАРМЕН, циганка	мецосопран
ФРАСКИТА — циганка	сопран
МЕРЦЕДЕС — циганка	сопран
МИКАЕЛА — селска девойка	сопран

СЪДЪРЖАНИЕ

ПЪРВО ДЕЙСТВИЕ. Площад в Севилия пред тютюнева фабрика. Край караулното помещение се трупат войници. Очакват с нетърпение смяната на караула и от скука се заглеждат в ски-тащата се по площада тълпа. Но ето, че вниманието на дежурния сержант Моралес е привлечено от една миловидна селска девойка с вързопче в ръка. Това е Микаела — годеницата на сержант Хозе. Дошла е в града от далечното село, за да донесе на годеника си подаръци и писмо от старата му майка. Но на Микаела не върви — тя не заварва лю-

Т. Киряков-Суручану

бимия си. Нищо, тя ще наmine по-късно, когато Хозе ще посме караула. Още не успяла да се отдалечи Микаела и сигналната тръба известява смяната на караула. Придружавани от група деца войниците маршируват под командата на Хозе. Скоро след встъпването му на пост се дочува фабричната свирка и площадът се изпълва с шумна тълпа работнички. Сред тях е и Кармен. Многобройни поклонници заобикалят хубавата циганка. Но, всичките им старания да спечелят благосклоността ѝ са напразни. Само един човек привлича Кармен — това е Хозе. А той, бе зда ѝ обръща внимание, продължава спокойно да почиства оръжието си. Но Кармен не е от онези, които лесно се отказват от замисленото. Тя хвърля едно цвете на Хозе и избягва с прихналите в смях другарки. Свършва се обедната почивка. Всички работнички изчезват зад вратите на фабриката. Дълбоко замислен, Хозе стои на опразнения площад и не сваля поглед от цветето на циганката. Струва му се, че цветето е омагьосано и пълно с тайнствен любовен чар. Идването на Микаела отвлича Хозе от мислите му за Кармен. Той си спомня с нежност за своята стара майка и за родното село. Пронизителен писък се чува зад оградата на фабриката и откъсва Хозе от спомените. На площада се втурват развълнувани девойки. Оказва се, че Кармен се е скарала с една от работничките, извадила нож и я наранила с него. По заповед на офицера Цунига, Хозе задържа виновницата на скандала. Но арестът не плаши Кармен. Тя безгрижно тананика весела „сегидия“ и обещава на Хозе любовта си, ако той я пусне на свобода, като му определя среща в кръчмата на Лилас Пастия край Севилия. Като ома-

гъсан я слуша Хозе, развързва ръцете ѝ и Кармен избягва.

ВТОРО ДЕЙСТВИЕ. Кръчмата на Лилас Пастия. Тук вечер се събира пъстра тълпа — войници, работници, цигани, циганки. Но тази кръчма служи главно за сборно място на контрабандистите.. Тук уговарят те предстоящите си контрабанди. И за тази нощ е замислена солидна контрабанда. Контрабандистите Данкайро и Ремендадо с приятелките си Фраскита и Мерцедес горещо убеждават Кармен да вземе участие в нея. Но тя не иска и да чуе: днес се връща от затвора Хозе. Прекарал е няколко дни под арест за това, че е пуснал Кармен и сега тя с нетърпение очаква своя избавител. Дори неочакваната среща с прочутия тореадор Ескамилио, възторжено приветствуван от всички посетители на кръчмата, не може да разколебае чувствата на Кармен към Хозе. Напразно се овърта Ескамилио около харесалата му се циганка — тя мисли само за своя сержант. Възползувана от това, че всички посетители на кръчмата са тръгнали да изпращат торедора, тя отправя приятелите си контрабандисти в съседната стая. Исква да остане на-саме с любимия си. Кармен с вълнение се вслушва в зачулата се отдалеч войнишка пе-

сен — това е той — дон Хозе. Най-сетне те са заедно. Но скоро прозвучава сигнал и прекъсва свиждането. Тръбата зове Хозе в казармата. Нито гневът и възмущението, нито подигравките на Кармен могат да възспрат бързачия за проверка войник. Той трябва веднага да напусне любимата, дори ако това би довело до скъсване с нея. Случайността идва на помощ на Кармен. На вратата на кръчмата Хозе се сблъсква с офицера Цунига, дошел на свиждане с красавицата циганка. Заповедта на Цунига — да тръгне незабавно за казармата — вбесява Хозе. Вън от себе си от гняв и ревност, той се хвърля върху началника си с оръжие в ръка. Само намесата на дошлите тъкмо навреме контрабандисти, които разоръжават Цунига, предотвратява двубоя. Сега за Хозе няма

Скица за ж. костюм
худ. Л. Йованеску

Лидия Йованеску

друг изход освен да стане и той контрабандист.

ТРЕТО ДЕЙСТВИЕ. През тъмна нощ по тясна планинска пътека контрабандистите се спускат в дефилето. И Кармен и Хозе са сред тях. Отдавна вече тя е охладняла към любовника си. Не иска да знае, че зарад нея той е пожертвувал всичко. Сега Кармен обича друг — Ескамилио и нищо не е в състояние да попречи на чувството ѝ: нито заплахите на ревнивия Хозе, нито зловещото предсказание на картите. С контрабандистите Кармен тръгва да разузнае пътищата за преминаване през границата. Клисурата опустява. Остава само Хозе да пази контрабандните стоки. Потънал в мрачни мисли,

гой броди по виещата се между скалите пътека и не забелязва появилата се Микаела. Тя носи скръбна вест — майката на Хозе е на смъртно легло.

Ескамилио — щастливият съперник на Хозе идва на среща с новата си възлюблена. Между него и Хозе се завързва ожесточена схватка. Събореният на земята тореадор бива спасен от Кармен. Когато в яростта си Хозе се нахвърля с нож върху Кармен, между тях застава Микаела. С големи усилия тя успява да отведе Хозе със себе си. Но, отдалечавайки се, той заплашва, че скоро ще се върне.

ЧЕТВЪРТО ДЕЙСТВИЕ. На площада пред арената за борба с бикове в Севиля се е събрала възбудена тълпа, очакваща започването на борбите. Народът радостно приветства героя на деня — тореадора Ескамилио. До него е Кармен — горда и щастлива. На предупрежденията на другарките си — да се пази от появилия се отново в Севиля Хозе — тя не обръща никакво внимание. Мислите на Кармен са насочени към арената на цирка, където под възторжените викове на тълпата Ескамилио побеждава. Тя тръгва към арената, за да присъства на тържеството на любимия си, но при вратата се сблъсква с Хозе. Той не иска от Кармен, а я моли, унижено я умолява да се върне при него. Но Кармен е непреклонна. Тя обича само Ескамилио и нищо не може да я накара да се откаже от своята любов. В отговор на заплахите на Хозе, тя захвърля с презрение подарения ѝ някога пръстен. Изгубил власт над себе си, Хозе забива ножа си в Кармен и с ридания пада на гърдите ѝ.

„КАРМЕН“ — ТЪРЖЕСТВО НА РЕАЛИЗМА В ОПЕРНОТО ИЗКУСТВО

Ас. Манолов

Гениалната творба на Жорж Бизе — „Кармен“ — след първото ѝ представление в Париж през 1875 год. е била напълно отречена от френската буржоазна преса и публика. Прикривайки се зад фалшивия еснафски морал парижката буржоазна публика дава своята „компетентна“ оценка за „Кармен“, като я нарича „безпривствена опера“, а главната ѝ героиня „развратна циганка“.

Един парижки рецензент пише през 1875 год. следното: „Кармен“ — това е безсрамна жена, играеща отвратителна роля на сцената, която още ни кара да се изчервяваме от срам. . .“

Разбира се такава мисъл може да изрече само един ограничен ум, или продажно перо. Но работата не е само в оценката на операта, която е отречена само с две подли редчета. Безогледният критик — невежа цели да отблъсне лековерната публика от гениалното произведение на Бизе, като гъделичка еснафската ограниченост на парижките буржоа и уверен в ефекта възкликва: — „Скромни майки и почтени бащи! С вяра в традициите вие доведохте вашите дъщери и вашите жени за да им доставите прилично, достойно вечерно развлечение. . . А какво изпитавте вие при вида на тази проститутка, която от обятията на мулетара преминава в прегръдките на войника, от войника към тореадора, докато кинжала на отритнатия любовник не прекрати позорния ѝ живот. . . Тази отвратителна роля, казано с позволение, на публично момиче, . . .“ и т. н.

Като отричат и изопачават изцяло социалната основа и правдивите реалистични образи в „Кармен“ буржоазните критици отричат и музиката, като казват, че тя е „безобразна и безсмислена.“

Естествено, под натиска на подобни вопли на буржоазните моралисти, театрите щат нещат започват да изопачават гениалното произведение на двама от най-големите синове на Франция — Мериме и Бизе. Постановчиците са заобикаляли остротата на жизнените конфликти, замъглявали са свободолюбивите мисли, потъпквали са смелата правда в произведението приспособявайки го към еснафския.

вкус на буржоазията. По този начин суровата и ярка улична драма откъсната от испанската действителност е бивала превръщана в ефектно екзотично зрелище с напудрени оперни герои.

Дълги години „Кармен“ е в забрава, докато идва време и по силата на своя реализъм завладява всички световни оперни сцени, като тържество на реализма в оперното изкуство.

Няма днес оперен театър в света, който да не включва в репертоара си „Кармен“, като представителна постановка. Няма оперен режисьор и диригент, който да не мечтае да има постановката на „Кармен“ в творческата си биография или, пък мецо-сопран, който да не гори от желание да играе ролята на волната испанска циганка.

Великият руски и съветски режисьор К. С. Станиславски също е вписал в своята огромна творческа биография и постановката на „Кармен“. Интересно е да се запознаем с някои мисли на Станиславски за „Кармен“, за да се види огромната разлика между оценката, която дават съвременниците и сънародниците на Жорж Бизе и оценката, която дава Станиславски и съветския печат на същото произведение.

През април 1935 год. Станиславски излиза с постановката на „Кармен“ и цялата московска публика и съветският печат оценяват по достойнство неговото новаторство в областта на оперната режисура.

В-к „Вечерна Москва“ между другото пише: „Станиславски безжалостно е съдрал фалшивият оперен плащ, прикриващ десетки години гениалното творение на Бизе. Той не се е уплашил от „грубата реалистичност“ на образите. Той е прекарал в своя спектакъл нишката към източника за вдъхновение на композитора — към новелата на Мериме“.

А в-к „Северен работник“ отбелязва: „Струва ти се, че наблюдаваш картини от истинския уличен живот на Испания“. Много по-нашироко се занимава с анализа на постановката в-к „Известие“ в броя си от 9. IV. 1935 г. „Замисълът на К. С. Станиславски — отбелязва вестника — е в основата си дълбоко правилен и красотата на гениалната опера на Бизе няма нищо общо с евтината натруфеност и шаблонната екзотика, с които я удостояваха старите постановчици в угода на буржоазната публика. Операта трябва да се освободи от всички изкуствени наслоения; нейното пресъздаване трябва да се приближи до литературния източник — новелата на Мериме, към стила на суровата простота и съсредоточен драматизъм. Пред нас е не разкошната оперна крадла на сърца, а простичка циганка. И тая странна дива красота, която е вложил Мериме в душата на героинята на своята повест се възправя с цялата сила на първичната си пълнота и мощ. . . Пред нас е не пищна бутафорна тълпа, а прости цигани и

циганки, окъсани, мръснички деца, драгуни с изтъркани сини мундири. . . Новото — отбележава рецензента, когато говори за новаторството на Станиславски — се явява в обръщането към първоизточника, в свалянето от „Кармен“ всички и всякакви маски, грижливо слагани върху нея по старите буржоазни сцени. . . ” и т. н.

Сам Станиславски дълги години преди да пристъпи към постановката мисли върху нея, вълнува се от великата правда заложена в тази опера. Макар и поради заболяване да не е могъл да довърши постановката, а по негови указания я довършва ученикът му, П. И. Румянцев, то „Кармен“ се смята, като истински образец на режисьорското майсторство на Станиславски.

Интересни са неговите писма от Ница, където е бил на лечение през 1933 год. и в които той излага ясно своята концепция за постановката на „Кармен“ и за трактовката на отделни образи. В едно писмо до директора на театъра (постановката е правена в театъра на името на Станиславски) той излага основният си замисъл върху „Кармен“.

„Аз почувствувах. . . общия тон на постановката, който ще отличи нашата „Кармен“ от стотиците други. Тя трябва да бъде, така да се каже, простопародна. В първо действие са нужни истински войници и истински селяни в ролите на Микаела и Хозе. В второ и трето действие — истински контрабандисти с тяхните въртепи, убийства, дебнещи постове, с тяхната романтика и опасности.“

По този начин Станиславски се е подготвял да нанесе сериозен удар на оперната помпозност, да създаде опера истински народна и дълбоко реалистична. Не случайно по-късно в-к „Съветско изкуство“ от 8. VIII. 1938 г. тълкувайки основният замисъл на Станиславски утвърждава, че: „В „Кармен“ е важно всичко, което прави постановката и операта народно-войнишко-селска“.

Сам Станиславски е търсил именно такава атмосфера. В едно писмо до помощника си в театъра А. В. Богданович, Станиславски казва: „Преди всичко — това е народна, фабрично-селска-улична среда, а не, среда на душичката Кармен и коптето Ескамилино. Операта трябва да се задълбочи по посока на народна драма, където Ескамилино е епизодическо лице, което блясва и изчезва“.

С огромна задълбоченост Станиславски анализира отделните образи. Характеристиките, които той прави на Кармен, Хозе, Ескамилино, Цунига и др. са така изчерпателни и жизнено правдиви, че биха могли да служат, като класически образец, за отправен момент в работата на всеки режисьор и актьор, който работи върху постановката или върху отделен образ.

Трактовката, която дават Станиславски и редица други прогресивни режисьори на „Кармен“ коренно се различава от трактовката

на буржоазната режисура, която търси в това гениално произведение с дълбоко народностна основа само екзотика и изкълчени страсти.

„Кармен“ — най-любимата опера за широката публика излиза и на Русенска сцена. Постановъчната група в състав: Йон Рънзеску — главен режисьор на Букурещката опера, Теодор Киряков - Суручану — главен художник при същата опера, Лидия Йованеску — асистент художник — гости на Русенската опера; главният диригент Ромео Райчев и целия колектив на Русенската опера са търсили най-правдивото звучене на това гениално произведение на Бизе — истински шедьовър на световната оперна класика.

Яни Милев

КАРМЕН

Опера в 4 действия от Ж. Бизе
Либreto от А. Мейак и Л. Халеви

ДЕЙСТВУВАЩИ ЛИЦА:

(ПО АЗБУЧЕН РЕД)

ДОН ХОЗЕ	— Бонев Т., Стефанов Й.	<i>А. Зодунов</i>
ЕСКАМИЛИО	— Кръстев К., Петров М.	<i>А. Селимски</i>
ДАНКАЙРО	— Лунгов К., Стоянов Ив.	
РЕМЕНДАДО	— Абаджимаринов Н., Крондев Хр.	✓
ЦУНИГА	— Павлов Н., Стоянов Ст.	✓
МОРАЛЕС	— Анастасов Ан., Селимски Ас.	✓
КАРМЕН	— Ангелова Ана, Георгиева Ана	✓
ФРАСКИТА	— Кирова В., Харитонова Н.	✓
МЕРЦЕДЕС	— Бабачев Евг., Тошева Л.	✓
МИКАЕЛА	— Кустева Ел., Маринова П.	✓

Постановка:

Заслужил артист

ЙОН РЪНЗЕСКУ — главен
режисьор на Букурещката опе-
ра (гост)

Художествено оформление:

Т. КИРЯКОВ — СУРУЧАНУ
гл. художник на Букурещката
опера (гост)

Солисти на балета: Д. Врубел
Ст. Кондева

Зав. постанов. част: Емил
Манов

Диригент на хора: Николай
Николаев

Концертмайстор: Хр. Дюл-
героv

Инспициент: Л. Хаджиева

Зав. шив. ателиета: Й. Кисева
М. Колев

Зав. худ. осветление:
Ц. Сокеров

Грим и фризури: В. Нанчев и Л. Дянкова.

Музикално оформление:

РОМЕО РАЙЧЕВ

гл. диригент на Русенската
опера

Асистент - художник:

ЛИДИЯ ЙОВАНЕСКУ — от
Букурещката опера (гост)

Балетмайстор:

АС. МАНОЛОВ

Помощник-режисьор:

Ото Малеев

Худоник-изпълнител:

Хр. Арнаудов

Театърмайстор: Т. Тодоров

Суфлър: Л. Немирова

Зав. дървод. ателие:

Ст. Василев

Тапицер:

Д. Хвърчилков